

STC 215/2015, de 22 d'octubre

Constitucionalitat del precepte de la LLPGE que impedeix temporalment realitzar aportacions a plans de pensions o contractes d'assegurança col·lectius i ús de la potestat legislativa d'urgència per part de l'Executiu (accés al text de la sentència)

El Govern Basc va impugnar l'art. 2.3 del *Real Decreto-ley 20/2011, de 30 de diciembre, de medidas urgentes en materia presupuestaria, tributaria y financiera para la corrección del déficit público*, el qual **disposava que durant l'exercici 2012 les entitats del sector públic definides en el propi *Real Decreto-ley*, no podien realitzar aportacions a plans de pensions d'ocupació o contractes d'assegurança col·lectius que incloguessin la cobertura de la contingència de jubilació.**

El TC sosté la constitucionalitat del precepte impugnat. Recorda, per centrar el debat, que **la possibilitat que les administracions públiques realitzin aportacions a sistemes complementaris de la Seguretat Social es contempla a l'art. 29 EBEP.** Assenyala que, **d'acord amb les lleis de pressupostos generals de l'Estat (LPGE) dels darrers anys, des de 2003 i fins 2009 les administracions podien destinar un 0,5 % de la massa salarial a finançar els esmentats plans o contractes. La LPGE de 2010 el va reduir fins el 0,3 %, i es va mantenir el 2011.** No obstant això, per 2012 el Govern de l'Estat va considerar que la pròrroga de la LPGE anterior causaria disfuncions i va optar per vetar per completo les aportacions.

Dos són els grans assumptes abordats per aquesta STC: la justificació de la urgència i necessitat per adoptar el *Real Decreto-ley*, i la constitucionalitat de la mesura impugnada des d'un punt de vista material.

En primer lloc s'efectua un interessant resum de la jurisprudència sobre quan és possible que l'Executiu de l'Estat faci ús de la potestat legislativa d'urgència, i el TC entén que en aquest cas s'ha dut a terme vàlidament.

En segon lloc i respecte de la mesura adoptada en el pla material, el TC, conforme a la doctrina que repassa, argumenta que **les mesures de contenció de despeses de personal no s'enquadren en el marc de competències en matèria de règim estatutari dels funcionaris públics** (art. 149.1.18 de la *Constitución*), **sinó que corresponen a l'àmbit de les bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica** (art. 149.1.13 de la *Constitución*). Hi ha una relació directa entre la fixació de les retribucions del personal al servei de les administracions públiques i la fixació de la política econòmica general per part de l'Estat. I això malgrat que, sens dubte, la mesura incideix en l'autonomia pressupostària de les comunitats autònomes.

Tanmateix, no s'ha d'oblidar -afirma la sentència- que l'autonomia financera de les comunitats autònomes es concep a la *Constitución* "d'acord amb els principis de coordinació de la Hisenda estatal i de solidaritat entre tots els espanyols". D'aquesta afirmació es deriva **la idoneïtat de les LPGE para que configuren aquests límits. Tot i així, cal recordar que no pot quedar sota lliure disponibilitat de l'Estat l'abast de les restriccions efectuades, que s'han d'adequar als aspectes estrictament indispensables per a la consecució dels objectius de política econòmica.** Aquesta relació directa es dona en el present supòsit.

El Govern Basc sosté també que la regulació impugnada excedeix de les fronteres en què s'ha de moure el nucli d'allò "bàsic", i afirma que l'objectiu de política econòmica s'havia d'instrumentar a partir de magnituds globals, excloent la possibilitat d'incidir en una concreta retribució. El TC no acull l'argumentació perquè,

des del punt de vista formal, la pròpia norma declara el seu caràcter bàsic en el seu art. 7, i des de la vessant material, el precepte articula un règim jurídic homogeni per totes les entitats del sector públic. A més, a la normativa de fons i plans de pensions ja es preveu la necessària habilitació pressupostària i la supeditació a les possibles autoritzacions normatives i administratives. Es conclou, en definitiva, que l'Estat pot fixar els diferents percentatges d'aquella retribució en relació amb la massa salarial.

D'altra banda, **la mesura no és aïllada**, sinó que s'insereix en l'àmbit d'una decisió general de política econòmica i, per últim, **no es produeix un tracte desigual entre les diferents administracions**, perquè és de caràcter general i s'aplica per igual a tot el sector públic.